

LA INVASIÓ DE LES ÀGUILLES

Helena Yani Puigdevall. 1r d'ESO

Aquell dia va començar amb alegria. El sol havia sortit feia estona i l'aigua del riu i les plantes semblaven més vives que mai. Jo, només despertar-me, vaig sortir a fer un volt, ja que aquell dia era massa bonic per quedar-me al cau i esperar que arribés la nit per sortir. Altres ratolins també van sortir pensant el mateix que jo. Com a bon ratolí, vaig sortir amb algunes precaucions, però com que la vista dels de la nostra espècie no és la millor, vaig fer el que vaig poder. En no haver-hi perill, vaig començar a jugar i a córrer pels camps d'herba humida amb els altres ratolinets.

Al cap d'unes hores, el cel es va començar a enfosquir. Era cosa estranya ja que no hi havia núvols. Quan vaig aixecar el cap, la por em va envair. Un grup gegantí d'aus rapinyaires ens estaven amenaçant. Tots els meus amics rosegadors corrien mentre intentaven amagar-se on fos. Aquells ocells malvats no només venien a caçar, sinó que es volien quedar a Vil·la Ratolina, el territori on ho teníem pràcticament tot!: els caus, el menjar, els parcs, els camps...

Els dies es feien llargs a Vil·la Ratolina. Ningú s'atrevia a sortir dels seus caus. Des de la finestra del nostre amagatall, podia veure com les àguiles feien guàrdia al voltant dels caus on els ratolins érem tancats. Havia de fer alguna cosa!

Vaig decidir passar a l'acció i fer fora d'una vegada les àguiles. Potser el pla no era genial, però volia sortir a lluitar contra els ocellots rapinyaires, juntament amb tots els animals de la zona, i obligar-los a marxar. Per començar, vaig preparar munició amb totes les coses que vaig trobar al cau. Després, vaig avisar tots els animals veïns amb l'ajuda de la Cleta, la mosca que ens visita des de fa temps. Aquell cop va haver d'entrar al cau per la xemeneia! Ella em va assegurar que aquella tarda tindria tots els animals, incloent-hi els ratolins, preparats per fer fora aquelles àguiles.

A la tarda, vaig veure que al voltant de Vil·la Ratolina hi havia mig amagats molts animals armats amb pals, pedres, i fins i tot galledes amb aigua i fang. Hi havia ànecs que havien vingut des de l'estany, perdius, mallerengues, pardals i alguns blauets (els blauets havien vingut des de Banyoles!), guineus, que aquest cop s'havien posat de part nostra, porcs senglars, llangardaixos i alguns eriçons! Tots s'havien unit per ajudar-nos.

Era el moment perfecte per començar la lluita. Les àguiles estaven endormiscades i segurament cansades d'esperar que sortíssim. Els animals més grossos es van posar al davant i els ratolins vam sortir dels caus. Vaig tornar a veure tots els meus amics, els avis i fins i tot els meus tiets! També ens vam posar darrere dels animals grans. Les àguiles semblaven sorpreses per la nostra sortida i no paraven de voleiar i cridar. Llavors, va començar la lluita. Tots vam

atacar furiosament mentre les àguiles estaven ocupades intentant esquivar aquells objectes voladors. S'hi resistien i s'amagaven. Hi havia plomes per tot arreu, semblava que ploguessin plomes!

Per altra banda, a terra, l'exèrcit improvisat d'animals anava guanyant. Mentre durava la lluita, se m'acostaven alguns dels meus amics i em preguntaven que com m'ho havia fet per unir-los a tots. Jo responia: «Gràcies a la mosca Cleta».

El nostre equip estava molt ben organitzat. Els ànecs picotejaven les potes de les àguiles amb els becs i alguns s'atrevien a volar per molestar-les. Les perdius s'encarregaven de disparar pedretes contra les grans ales de les aus rapinyaires. No tenien molt bona punteria, però si no tocaven les ales, sí que tocaven alguna altra part del cos de les àguiles! Les mallerengues es posaven al seu lloc i els estiraven les plomes. I encara pitjor els pardals, que pessigaven el cos de les àguiles. De la supervisió se n'encarregaven els blauets: «Una mica més cap aquí, ara més cap allà!», cridaven. Les guineus, que havien portat aquelles galledes amb aigua i fang, les van llençar contra les aus rapinyaires. Els porcs senglars no paraven de propulsar-se contra les àguiles per obligar-les a marxar. Els eriçons havien pujat sobre roques i arbres, des d'on es llançaven per tocar amb les punxes les àguiles. I els ratolins havíem muntat sobre els llangardaixos, que avançaven ràpids, i portàvem pals, pedres i altres objectes per atacar aquells ocells que havien estat assetjant la nostra vil·la des de feia setmanes.

Havien passat moltes hores i les àguiles havien cedit finalment al nostre atac sorpresa. De mica en mica, anaven desapareixent. Al final, les poques que en quedaven semblaven dèbils i cansades. I pel que fa a nosaltres, haver estat un grup nombrós i ben organitzat va ser el punt clau per guanyar la lluita. En marxar l'última àguila, vaig poder respirar tranquil·lament per primer cop.

Els blauets van planejar en senyal de victòria i la resta d'animals ens abraçàvem i cantàvem per celebrar aquell moment. Però jo no en tenia prou de celebrar-ho d'aquella manera. Vaig pujar dalt d'una roca i vaig demanar atenció. «Amics, amigues —vaig dir—, ara que podem estar tranquils després de setmanes d'angoixa, vull celebrar com és degut aquesta gesta. Demà al vespre farem un sopar al camp de blat de Vil·la Ratolina». El poble sencer va respondre amb un «Visca!» i tothom va anar marxant cap a casa seva.

L'endemà al matí, es va fer una neteja general de la Vil·la, ja que la lluita havia causat alguna destrossa. També es va començar a parar la taula, i alguns dels animals, com les mallerengues i els blauets, van anar arribant per ajudar a fer feina. Cap al migdia, alguns ratolins ja havien recol·lectat tot el menjar necessari per fer el sopar per a tots els animals, i van començar a preparar-lo. Els meus amics i jo havíem construït unes boniques garlandes i, amb l'ajuda dels llangardaixos, les vam penjar. Una banda de grills de la muntanya, molt famosos a la contrada, van venir a Vil·la Ratolina per organitzar un concert i tocar les seves cançons. Em va fer molta il·lusió, perquè jo me les sabia totes! Els porcs

senglars eren experts en fer còctels, i per preparar-los van haver d'anar a buscar aigua al riu i herbes aromàtiques al camp. Van portar violes, margarides, fonoll... A les set del vespre, ja estava tot a punt per començar i tothom s'havia retirat un moment per posar-se els seus millors vestits de gala. Mentrestant, van acabar d'arribar tots els animals que no havien pogut venir al matí.

La festa va començar amb unes paraules d'agraïment que m'havia preparat. Vaig donar les gràcies a tothom, però sobretot a la mosca Cleta, ja que res no hauria estat possible sense ella.

Quan vaig acabar de parlar, es van escampar per tot aplaudiments i crits d'admiració. Després, vam passar a les taules, que eren de diferents mides, adaptades a les dimensions dels animals que hi assistíem.

Hi havia uns entrants d'herbes i amanides, llavors, cereals i olives, que havien preparat els eriçons. Com a plat principal, una gran arrossada condimentada amb fruits secs que estava per llepar-se els dits! I de postres, ni més ni menys que gelat de pistatxo i xocolata. Els blauets també havien portat uns bombons molt especials, rocs de l'estany, ja que ells com us he dit eren de Banyoles.

Ens vam fer un tip de menjar i de riure! El concert va ser molt divertit: tothom ballava i cantava. La festa va acabar molt tard i encara més tard vam anar a dormir, perquè vam haver de recollir-ho tot.

Els bons animals de la zona sempre més recordarem aquell fet com una gran proesa, i això em fa estar molt content. Però això no és el millor de tot. El millor és que sé que puc comptar amb els meus amics i amigues; tant és que no siguem iguals, que vinguem de llocs diferents o que pensem diferent. En els moments difícils, com quan ens van envair les àguiles, és quan es manifesta l'amistat verdadera, i això em fa pensar que l'amistat s'ha de cuidar.